

чеха, обръщаха ги като сжщински роби. Мнозина отъ мъжи се изселиха въ България, а други да се отърватъ отъ боеве и неволи отидоха чакъ въ Америка.

Отъ годината на година злото въ Македония ставаше все по-голѣмо. Населението вече не можеше да търпи. Както се бѣха освободили сърби, гърци и тѣхнитѣ братя българи, тѣй и тѣ искаха да се освободятъ отъ турското робство. Явиха се у тѣхъ възстаници; много смѣли и храбри момчета тръгнаха по горитѣ да се биятъ съ турцитѣ. Опитаха се да направятъ възстания, но голѣмата и свирѣпла турска войска всѣкога ги потушаваше.

Тогава всички казаха: България, като е свободна и силна, тя да помогне на македонцитѣ да се освободятъ. Слѣдъ дълго мислене, най-сетнѣ България се рѣши въ оръжие въ ржка да извоюва свободата на Македония. Тя се опита по-напрѣдъ по мирно, съ добро да се помогне на Македония — турцитѣ да се съгласятъ да дадатъ автономия на тази земя, която вече бѣше облѣна съ кърви отъ единия край до другия. Но турцитѣ не само че не се съгласиха да дадатъ автономия на македонскитѣ българи, ами започнаха подъ редъ да ги колятъ и убиватъ. Това вече България не можа да търпи, та зѣ да се приготвя за война.

Началото на войната.

България вече бѣше готова. Обаче, за да не би, когато българската войска отиде къмъ Одринъ да се бие съ главната турска войска, сърби и гърци да влѣзатъ и сами да грабнатъ за тѣхъ си Македония, България свърза съ тѣхъ съюзъ съ условие, че когато турцитѣ бждатъ надвити и изпждени